

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem
Varia Ervditione Noviter evoluta**

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

1. Ingratus discipulus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

Quod digiti expediunt; atque inter stamina ductum
 Percusso feriunt insecti pectine dentes.
 Utraque festinat, cinctæque ad pectora vestes,
 Brachia docta movent, studio fallente laborem.

Utraque magna argumentorum & simulacrorum varietate telam suam exornavit; Arachne quidem parùm memor virginalis pudoris, diversos & obscœnos superum amores intexuit; Pallas verò castimonie ac verecundie apprimè studiosa, nil nisi castum, pudicùmque figurabat. Opus utrinque fervet; labor tam feliciter succedit Arachne, ut etiam invidiam concitaret Deæ. Quæ denique arrogantiam & impudentiam puellæ non ferens, manum iniecit ejus operi & dirupit; moxque correpto radiò, faciem adversariæ non perfunctorie percussit. Illa contumeliam nec sustinere, nec vindicare valens, ultionem in seipsam convertit, collumque laqueo ligavit. Dea pendente miserata, levavit quidem, & eam vivere iussit, sed simul pendere, in aliarum exemplum. Inde aspersam succo quodam venenoso, repente in araneam convertit. Fitque caput minimum, toto quoque corpore parva est: In latere exiles digiti pro cruribus hærent: Cætera venter habet: de quo tamen illa remittit Stamen, & antiquas exercet aranea telas.

Ethica.

I. (a) Fabulæ finis seu ἐπιούσιον, inter alia hoc est. Primò Arachne ingenio suo superbiens, negabat se Pallade (quæ tamen inventrix & præses est artis nendi & texendi) magistrâ, vel auxilio usam. Deinde non veretur tantam Deam in certamen provocare. Tertio salutaria sub grandævæ matronæ specie monentem, pervicaciter aspernatur: Certet, ait, mecum: nihil est, quòd victa recusem; Cur non ipsa venit? cur hæc certamina vitat? Consilij satis est in me mihi.

Quid jactantius his verbis? quid ingratus hoc animo? Non tantùm non agnoscit artificij sui autorem & magistram Arachne, sed insuper procaciter contemnit, & ei se arrogantissimè præfert. Non rarum hoc in discipulis ingratis exemplum est; pudet ipsos obnoxios vivere magistris suis, & agnoscere fontem, unde hauserunt. Gratiam bene merentibus tantùm abest, ut referant, ut etiam debere se negent; à quo crimine

(a) Ingratus discipulus.

crimine etiam bestiae abhorrent. Aliter Romani, apud quos *Fontinalia*, dies erat festus, quo in fontes coronas proiebant, puteosque coronabant, ut, à quibus pellucidos liquores ad restinguendam sitim acciperent, iisdem gratiam referre hoc ritu viderentur. Æquum est enim eos, à quibus haurimus beneficia, laude & gratulatione persequi. Vetus verbum est: *Si aquam hauris, puteum corona.* Ægyptij siphonibus Niliacis leonina capita adsculpebant, eò quod Ægyptum fecundaret aquis Nili inundatione leonis sidus. Hoc gratæ mentis, & beneficiorum memoris, symbolum est.

II. (b) Arachne in bestiolum abiit, muscarum venationi intentam. Sic Deus ulciscitur superbum & ingratum animum, ut ad extremum fastuosus spiritus in vilissimis curis insumatur, instarque retis ab araneo nexi, ventis in ludibrium, hominibus in fabulam cedat. Quantum se inflaverat olim Domitianus ille Imp. Romanus; qui Deos novos condidit, & seipsum Deum dixit, scripsitque. Qui Minervæ se filium credi voluit; qui sub imagine Herculis adoratus fuit. de quo adulator Martialis lib. 6.

Censor maxime, Principumque Princeps,
Urbs cum tot tibi debeat triumphos,
Tot nascentia templa, tot renata
Tot spectacula, tot Deos, tot urbes.

(c) Ille inquam Domitianus, Deus ac Dominus, quotidie horas aliquot in cubiculum se abdebat, quasi de rebus magnis consulturus; cum verò ministri aliquando per rimam, quid intus ageret, curiosius indagarent, viderunt Imperatorem muscas stylo configentem. Hinc percunctantibus, quis intus esset cum Imperatore? *Ne musca quidem*, respondebant. Non minus stolidè *Heliogabalus*, Romanorum & ipse Imperator, qui jubebat servos millena pondo sibi araneorum deferre, propositò proemio; collegisque dicitur decem millia pondo araneorum, dicens & hinc intelligendum, quàm magna esset Roma. Lamprid. En quò superbia recidat. Perinde ridiculè & sanè *Hariabus* Hircaniæ rex talpas capiebat: *Eropus* Macedoniæ rex, lateribus conficiendis delectabatur: *Bias* rex Lydiæ, filo ranas colligabat. Vah coronata stultitia! His accensendi, qui insanientis sapientiæ studiosi ac magistri, inutili ac futili labore, veluti aranei, consumuntur, de quibus non inscitè Martialis lib. 2. epig. 85.

Turpe est difficiles habere nugas,
Et stultus labor est ineptiarum.

Horum

(b) *Errvols & mania hominum studia.* (c) *Imperatorum & regum.*